

Борба-та на совѣсть-та съ дѣла-та по мѣчна е и отъ найзаплетени-тѣ давіи на тойзи свѣтъ, ачи за тѣхъ търсятъ хора-та помощъ у сѣдѣа-та, кой-то по законъ-а има власть да ги расправля, а какъ да не е нѣждна такава помощъ на человекъ, кой-то са бори самъ си съъ себе си.

Сичко-то това юще испървенъ е видѣла милостивка-та църква, на сичко-то това и като майка внимавала, заради това е и страшнѣ-тъ тайнѣ на причастіе-то и онѣзи, кои то са причеставатъ, запазила съ дръгѣ тайнѣ, покаяніе-то. При исповѣданіе-то человекъ, като открива дѣшѣ-тъ си самомѣ Богѣ предъ неговый-а слѣжителъ, священника, добива отъ него опрощеніе за грѣхове-тѣ си, ако са истинно раскае; или мѣ са забранява, да са не причеставя, споредъ власть-тъ отгорѣ, коуж-то е самъ си Христосъ далъ на ученицы-тѣ си и реклъ: „пріймите дѣхъ свѣтый; на кои-то опростите грѣхове-тѣ, ще имъ вѣдѣтъ простени; а на кои-то задържите, ще имъ са задържатъ.“ (Іоан. XX, 22—23) и юще преди това на Петра: „що свързишъ на землѣ-тъ ще вѣде свързано и на небе-то; а що отвързишъ на землѣ-тъ, ще вѣде развързано и на небе-то“ (Мат. XVI, 19). И както съ на сѣкѣ отъ седемъ-тѣ тайны темель или сами-тѣ дѣла христоки или рѣчи-тѣ негови отъ евангеліе-то, така се и тазн четвърта-та тайна, покаяніе-то показва въ новый-а завѣтъ тако ясно, както въ сърце-то си оскѣщамы, че е потребна.